

ANNA ZAIRES

SERIA *Twist Me* #3

DOMINATĂ

DE FANTEZIILE TALE

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

ÎNTOARCEREA

1

JULIAN

Un strigăt brusc întrerupt mă smulge din somnul agitat. Ochiul sănătos se deschide larg sub un șoc de adrenalină și sar într-o poziție șezândă, mișcarea neașteptată făcându-mi coastele fisurate să protesteze. Ghipsul de pe brațul stâng se lovește de monitorul cardiac de lângă pat, iar valul de durere este atât de intens, că se învâрте camera cu mine într-un ritm amețitor. Inima îmi bate puternic și îmi ia câteva clipe ca să-mi dau seama că m-am trezit.

Nora.

Probabil e prizoniera altui coșmar.

Corpul meu, încordat pentru luptă, se relaxează ușor. Nu există niciun pericol, nu vine nimeni după noi. Stau întins lângă Nora în patul meu de spital luxos și amândoi suntem în siguranță. Clinica din Elveția este cât se poate de sigură așa cum a construit-o Lucas.

Durerea din brațe și din coaste e mai suportabilă acum. Mă mișc cu grijă și îmi așez mâna dreaptă sub umărul Norei, încercând să o mișc ușor ca să se trezească. Doarme cu spatele la mine, așa că nu îi pot vedea fața, ca să-mi dau seama dacă plânge. Totuși, pielea ei e rece și

umedă de la transpirație. Cred că are coșmarul ăsta de ceva vreme. În plus, tremură.

— Trezește-te, iubito, îi șoptesc, atingând-o ușor pe brațul subțire.

Văd lumina strălucind printre jaluzelele de la fereastră și știu că e probabil dimineață. E doar un vis.

— Trezește-te, dulceața mea...

Se încordează de la atingerea mea, știu că nu e complet trează, coșmarul o ține captivă încă. Respiră întretăiat, zgomotos și simt cum o trec fiori prin tot corpul. Mă prinde ca în gheare nenorocirea ei, mă doare mai tare decât orice rană și faptul că știu că tot eu sunt responsabil pentru asta – că nu am reușit să o protejez – mă arde pe dinăuntru cu o furie acidă.

Sunt furios pe mine însumi și pe Peter Sokolov, întrucât a permis ca Nora să-și riște viața ca să mă salveze.

Înainte de călătoria mea blestemată în Tadjikistan, ea își revenea încet-încet după moartea lui Beth, coșmarurile ei deveniseră mai rare pe măsură ce lunile treceau. Acum, cu toate acestea, visele urâte au reapărut și Nora e mai rău decât înainte, judecând după atacul de panică pe care l-a avut ieri când am făcut sex.

Vreau să-l omor pe Peter pentru asta și e posibil să o fac, dacă îmi mai iese vreodată în cale. Rusul mi-a salvat viața, dar a pus-o pe Nora în pericol în tot procesul ăsta, iar asta nu e ceva ce pot ierta vreodată. Și nenorocita lui de listă de nume? Să uite de ea! Nici gând să-l răsplătesc pentru că m-a trădat în felul ăsta, indiferent ce i-a promis Nora.

— Haide, iubito, trezește-te, o strig din nou, sprijinindu-mă în mâna dreaptă ca să mă întind din nou în pat. Mă dor coastele de la mișcare, dar de data asta mai

puțin. Mă apropii cu grijă de Nora, îmi lipsesc corpul de spatele ei. Ești bine. Totul s-a terminat.

Ea trage adânc aer în piept cu un sughiț și simt cum tensiunea interioară îi dispare pe măsură ce își dă seama unde este.

— Julian? șoptește ea, întorcându-se cu fața spre mine, și văd că a plâns, obrații îi sunt acoperiți de lacrimi.

— Da. Ești în siguranță acum. Totul este bine.

Întind mâna dreaptă și îi mângâi linia maxilarului, minunându-mă de frumusețea fragilă a structurii ei osoase. Mâna mea pare uriașă și aspră pe fața ei delicată, unghiile îmi sunt zimțate și vinete de la acele pe care mi le-a înfipt Majid. Contrastul dintre noi este izbitor – deși nici Nora nu e complet nevătămată. Puritatea pielii ei aurii este întunecată de o vânătăie pe partea stângă a feței, unde nenorociții ăia de Al-Quadar au lovit-o de și-a pierdut cunoștința.

Dacă n-ar fi fost deja morți, i-aș fi sfâșiat cu mâinile goale pentru că au rănit-o.

— Ce ai visat? o întreb încet. Era despre Beth?

— Nu.

Dă din cap și văd că respirația ei redevine normală. Vocea ei, totuși, mai are ecouri de groază în timp ce îmi spune aspru:

— De data asta era despre tine. Majid îți scotea ochii și eu nu îl puteam opri.

Încerc să nu am nicio reacție, dar îmi e imposibil. Cuvintele ei mă trag ca într-un vârtej înapoi în camera aceea rece și fără ferestre, retrezind senzația de greață pe care încerc să o uit de câteva zile încoace. Capul începe să îmi bubue de la amintirea acelei agonii, scobitura goală a ochiului pe jumătate vindecat mă arde din nou. Simt cum îmi curge sânge pe față, și alte fluide, iar stomacul

mi se răzvrătește când îmi amintesc asta. Sunt familiarizat cu durerea, chiar și cu tortura – tata credea că fiul lui trebuie să poată suporta orice –, dar să-mi pierd ochiul a fost de departe cea mai cumplită experiență din viața mea.

Cel puțin fizic.

Emoțional, a fost apariția Norei în acea cameră.

Am nevoie de toată voința ca să-mi aduc gândurile în prezent, departe de teroarea care m-a făcut să îngheț când am văzut cum o bruscau pe Nora oamenii lui Majid.

— Nora, tu l-ai oprit. Mă ucide să recunosc asta, dar dacă nu era curajul ei, probabil putrezeam acum în vreo groapă de gunoi din Tadjikistan. Tu ai venit după mine și m-ai salvat.

Încă îmi este greu să cred că ea a făcut asta, că voluntar s-a lăsat în mâinile teroriștilor psihopați ca să-mi salveze viața. Nu a făcut-o din vreo convingere naivă că nu îi vor face rău. Nu, dulceața mea știa exact de ce erau ei în stare și tot a avut curajul să acționeze.

Îi datorez viața fetei pe care am răpit-o și nu prea știu cum să gestionez treaba asta.

— De ce ai făcut asta? Întreb, atingându-i buza de jos cu degetul mare.

În adâncul sufletului meu știu, dar vreau să o aud pe ea recunoscând asta.

Ea se uită fix la mine, ochii îi sunt plini de umbrele coșmarului.

— Pentru că nu pot trăi fără tine, spune încet. Știi asta, Julian. Ai vrut să te iubesc și te iubesc. Te iubesc atât de mult, că aș trece și prin iad pentru tine.

Îi sorb cuvintele cu lăcomie, cu o plăcere fără de rușine. Nu mă pot sătura de dragostea ei. Nu mă pot sătura de ea. La început am dorit-o pentru că semăna cu

Maria, dar prietena mea din copilărie nu a trezit în mine nici măcar o fărâmbă din emoțiile pe care mă face Nora să le simt. Afecțiunea mea pentru Maria a fost inocentă și pură, așa cum era Maria însăși.

Obsesia mea pentru Nora e total diferită.

— Ascultă-mă, dulceața mea...

Mâna mea se retrage de pe obraz și rămâne sprijinită pe umărul ei.

— Vreau să-mi promiți că nu vei mai face așa ceva niciodată. Mă bucur evident că sunt viu, dar mai bine muream decât să te pun pe tine într-un asemenea pericol. Niciodată să nu îți mai riști viața pentru mine din nou. M-ai înțeles?

Dă ușor din cap că da, aproape imperceptibil, și văd o strălucire de revoltă în ochii ei. Nu vrea să mă înfurie, așa că nu mă contrazice, dar bănuiesc cu toată tăria că va face ce crede ea că e bine, indiferent de ce spune acum.

Asta cere evident măsuri drastice.

— Bine, spun cu glas mătăsos. Pentru că data viitoare – dacă va exista o dată viitoare – voi uide pe oricine te ajută împotriva ordinelor mele – și o voi face încet și dureros. M-ai înțeles, Nora? Dacă cineva se atinge de un singur fir de păr din capul tău, fie ca să mă salveze, fie pentru alt motiv, persoana aia va avea o moarte foarte neplăcută. M-am făcut înțeles?

— Da.

Pare palidă acum, buzele îi sunt lipite strâns una de alta, de parcă și-ar reține cuvintele de protest. E furioasă pe mine, dar este și speriată. Nu pentru ea însăși – a depășit frica asta –, ci pentru ceilalți. Dulceața mea știe că vorbesc serios când îi spun asta.

Știe că sunt un ucigaș fără conștiință, cu o singură slăbiciune.

Ea.

O strâng mai tare de umăr și mă aplec în față ca să-i sărut gura închisă. Buzele ei sunt strânse pentru o clipă, îmi opune rezistență, dar îmi strecor mâna după gâtul ei și o prind de ceafă, apoi ea expiră și buzele îi devin moi, lăsându-mă să o pătrund. Un val de căldură îmi cuprinde corpul puternic și, instant, gustul ei îmi face penisul să se întărească incontrollabil.

— Mă scuzați, domnule Esguerra...

Vocea unei femei e însoțită de o bătaie timidă în ușa și îmi dau seama că asistentele medicale și-au început runda de dimineață.

La dracu'! Vreau să le ignor, dar presimt că se vor întoarce curând – probabil chiar în momentul când sunt cu testiculele înfipite adânc în păsărica strâmtă a Norei.

Deși nu am chef, îi dau drumul Norei, mă răsucesc pe spate, trag aer în piept din cauza durerii ascuțite și o privesc în timp ce sare grăbită din pat și trage un halat pe ea.

— Vrei să le deschid ușa? mă întreabă, iar eu încuviințez din cap resemnat.

Asistentele trebuie să-mi schimbe bandajele și să se asigure că m-am refăcut suficient încât să pot călători astăzi, iar eu intenționez să cooperez total.

Cu cât ele își termină mai repede treaba, cu atât ies mai rapid din spitalul ăsta nenorocit.

De îndată ce Nora deschide ușa, două asistente intră în cameră, însoțite de David Goldberg – un tip scund și chel, doctorul meu personal de la moșie. Este un chirurg extraordinar, așa că l-am rugat să se ocupe de reconstruirea feței mele, să se asigure că nu o dau în bară chirurgii plasticieni de la clinică.

Nu vreau să îi provoc Norei repulsie cu cicatricile mele.

— Avionul ne așteaptă deja, spune Goldberg în timp ce asistentele încep să îmi desfacă bandajele de la cap. Dacă nu ai semne de infecție, putem pleca acasă.

— Excelent.

Stau culcat fără să mă mișc, ignorând durerea pe care mi-o provoacă îngrijirea oferită de asistente. Între timp, Nora ia niște haine din dulap și dispare în baia de lângă camera noastră. Aud apa curgând și îmi dau seama că face duș. E probabil felul ei de a mă evita o vreme, fiindcă încă e supărată din cauza amenințărilor. Iubita mea e sensibilă când vine vorba de violența față de cei pe care ea îi consideră nevinovați – cum ar fi prostul de Jake, băiatul pe care îl săruta în seara când am răpit-o.

Încă vreau să-i smulg măruntaiele fiindcă a atins-o... și o voi face probabil cândva.

— Nu sunt semne de infecție, îmi spune Goldberg când asistentele au terminat de scos bandajele. Te vindeci foarte bine.

— Bun. Respir adânc ca să controlez durerea în timp ce asistentele îmi curăță cusăturile și îmi bandajează coastele din nou. În ultimele zile, am luat doar jumătate din doza de calmante prescrise și mă resimt. Peste încă două zile renunț complet la ele ca să nu devin dependent.

Pentru oricine e de ajuns o singură adicție.

În timp ce asistentele îmi refac bandajele, Nora iese din baie, proaspătă după duș și îmbrăcată cu o pereche de blugi și o bluză cu mâneci scurte.

— E totul în regulă? întreabă privindu-l pe Goldberg.

— E bun de drum, răspunde el, zâmbindu-i cu căldură.

Cred că o place – ceea ce nu mă deranjează, având în vedere că e homosexual.

— Tu cum te simți?

— Sunt bine, mulțumesc.

Ridică brațul arătându-i plasturele de pe locul unde teroriștii au tăiat-o și i-au scos din greșeală implantul contraceptiv.

— Abia aștept să îmi scoată firele, dar altfel nu mă deranjează prea mult.

— Perfect, mă bucur să aud asta. Întorcându-se spre mine, Goldberg mă întreabă: Când vrei să pornim?

— Spune-i lui Lucas să pregătească mașina în douăzeci de minute, îi răspund, balansându-mi cu grijă picioarele spre podea după ce asistentele au ieșit din cameră. Mă îmbrac și plecăm.

Goldberg pare surprins.

— A, în regulă.

— Ce este, dulceața mea?

Mă ridic în picioare fără să îmi pese că sunt complet dezbrăcat.

Goldberg își ferește privirea când o prind pe Nora de braț, oprind-o să iasă din cameră.

— Ce îți trebuie?

Ea pare stânjenită, își ferește privirea.

— Ce este, Nora? Întreb cu o curiozitate crescândă.

O strâng mai tare de braț și o trag mai aproape de mine.

Își ridică privirea spre mine. Obrajii i se aprind, iar maxilarul i se încheștează sfidător.

— Am nevoie de pastila de a doua zi, OK? Vreau să o iau înainte să plecăm.

— Ah!

Pentru o clipă mi se golește mintea. Nu m-am gândit că, fără implantul contraceptiv, Nora ar putea rămâne însărcinată. Am făcut sex cu ea timp de doi ani și în tot acest timp a fost protejată de implant. Sunt atât de obișnuit cu asta încât nu m-am gândit că acum trebuie să luăm măsuri de protecție.

Dar e clar că Nora s-a gândit.

— Tu vrei să iei pastila de a doua zi? repet rar, încercând să procesez ideea că Nora – Nora mea – ar putea fi însărcinată.

Însărcinată cu copilul meu.

Un copil pe care ea, evident, nu îl dorește.

— Da. Ochii ei negri sunt imenși și se uită fix la mine. E puțin probabil să se întâmple pentru că a fost doar o dată, dar nu vreau să risc.

Nu vrea să riște să rămână însărcinată cu copilul meu. Pieptul mi se strânge ciudat când mă uit la ea, văzându-i frica pe care încearcă să o ascundă. Se teme de reacția mea față de tot ce a spus, se teme că o voi împiedica să ia pastila.

Se teme că o voi forța să nască un copil nedorit.

— Eu voi aștepta afară, spune Goldberg, aparent simțind tensiunea care crește în cameră, și, înainte ca eu să pot spune ceva, se strecoară pe ușă afară, lăsându-ne singuri.

Nora își ridică bărbia înfruntându-mi privirea. Îi văd hotărârea de pe chip, când spune:

— Julian, știi că noi nu am discutat despre asta niciodată, dar...

— Dar nu ești pregătită, o întrerup eu, iar strânsoarea din piept devine mai puternică. Nu vrei un copil acum.

Ea încuviințează din cap și mă privește cu ochi mari.

— Exact, spune cu precauție. Nici măcar nu am terminat școala, iar tu ai fost rănit...

— Și nu ești sigură că vrei un copil cu un bărbat ca mine.

Înghite nervos, dar nu neagă și nici nu își întoarce privirea. Tăcerea ei este copleșitoare, iar strânsoarea din pieptul meu se transformă într-o durere acută ciudată.

Îi dau drumul și fac un pas în spate.

— Îi poți spune lui Goldberg să-ți dea pastila și orice metodă de contracepție pe care o consideră el cea mai bună. Vocea mea sună neobișnuit de rece și distantă. Eu mă spăl și mă îmbrac.

Și, înainte ca ea să mai poată spune ceva, mă duc în baie și închid ușa.

Nu vreau să-i văd expresia de ușurare de pe chip.

Nu vreau să mă gândesc cum m-ar face asta să mă simt.